

Krav paa særlig Pension ved deres Afgang ved 70-Aars Alderen. Det er meget rigtigt, som den ærede Ordfører fremhævede, at der er kommet ind paa Finansloven eller paa Tillægsbevillingsloven en Tekstanmærkning om at begunstige de Embedslæger, som maa falde for den Aldersgrænse, som vi indsatte i Loven om Embedslæger. Vi bestemte dér, at ved 70-Aars Alderen skal de gaa af, og der er saa indkommet en Tekstanmærkning om, at hvis saadanne Læger paa Grund af Alder afskediges, før de har siddet længe nok til at faa fuld Pension, skal det for deres Vedkommende regnes, som om de i fulde 5 Aar havde været Indehavere af deres Embede. Jeg tror, at hvis Lønningsudvalget havde faaet denne Bestemmelse til Undersøgelse, vilde vi være gaaet imod den, forudsat at vi havde kendt de Forhold, vi her er kommet ind paa, thi naar en Embedslæge gaar fra et Embede, hvor han tjener 2,000 Kr. om Aaret, over til et andet, hvor han tjener over 6,000 Kr., er der virkelig ikke nogen som helst Grund til at træffe særlige Foranstaltninger for at give ham en Pension ud over den, der ellers tilkommer ham.

Jeg maa derfor paa Mindretallets Vegne foreslaa at stemme imod det foreliggende Lovforslag. Som jeg nævnede før, kan den Pension, som en Amtslæge med Rette kan faa, og som er over 3,000 Kr., ikke kaldes noget daarligt Avancement i Betragtning af, at han er blevet flyttet fra et Embede, hvor han kun tjente 2,000 Kr., over til et Embede med over 6,000 Kr., som han kun har beklædt i 3 Aar. Naar han gaar af paa Grund af Sygdom og retmæssigt faar en Pension paa over 3,000 Kr., er det altsaa det meste af 1,000 Kr. mere end hele hans Løn for 3 Aar siden.

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds): Skønt det foreliggende Lovforslag sandsynligvis bliver vedtaget uforandret, og jeg maaske derfor kunde henholde mig til den Anbefaling, som den ærede Ordfører for Flertallet gav det, har jeg alligevel fundet Anledning til at sige et Par Ord navnlig efter at have hørt det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Svendsen), der som Ordfører for Mindretallet med sine mange Ord efter min Mening søgte at dække over en daarlig Samvittighed. Jeg kan ikke tro andet end, at hvis det ærede Medlem fra Ruds Vedby havde kendt den Mand, hvorom Talen er her, vilde han uden alle Partihensyn have indtaget en anden Stilling. Jeg vilde ønske, at jeg i dette Øjeblik kunde se ind i Hjertet paa det ærede Medlem fra

Holstebro (Mølgaard-Nielsen) for at faa at vide, hvorledes det ærede Medlem i dette Øjeblik er stillet, naar han som tilhørende Mindretallet skal stemme imod Lovforslaget.

Jeg vil ikke en Gang kalde den foreslaaede Pension til forhenværende Distriktslæge Rambusch rimelig, men blot nogenlunde antagelig. Jeg kalder ham Distriktslæge, for det er nemlig i hans Egenskab af Distriktslæge, vi bedst kender Manden, og som saadan kender det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen) ham sandsynligvis endog bedre end jeg. Naar det ærede Medlem fra Ruds Vedby paa Mindretallets Vegne siger, at en Pension paa 3,000 Kr. til ham er rigelig og anstændig, og at der ingen Anledning er til at foretage os noget ekstraordinært her, tilstaar jeg, at jeg har en underlig Fornemmelse, ja jeg kan ikke frigøre mig for den Opfattelse, at der er gaaet Politik i Behandlingen af dette lille Lovforslag. Jeg kender godt det ærede Medlem fra Ruds Vedby, og jeg kan ikke tænke mig, at det kan være hans personlige Opfattelse efter bedste Overbevisning, at Rambusch ikke skulde fortjene en bedre Behandling end den, der kan blive ham til Del efter Pensionslovens Regler.

Navnet: Distriktslæge Rambusch er naturligvis kendt af de fleste af Rigsdagens Medlemmer, og en hel Del af Rigsdagens Medlemmer kender det udmærket godt. Hvad er det nemlig Distriktslæge Rambusch har udrettet, før han for 5 Aar siden kom til Aalborg? Han har i en lille Menneskealder nede i Sjørup Lægedistrikt udført et Kultiveringsarbejde i dobbelt Forstand af den mest indgribende Betydning for den Egn. Han var som Læge opofrende overfor Fattigfolk paa en Maade, som vi kender fra de gammeldags Læger — Racen er ved at uddø desværre —, han var for det Lægedistrikt bogstavelig talt en Hjælp i Nøden. Det var kun Fattigfolk, der boede dér. Tyndt befolket var Egnen og lidet opdyrket, da han kom dertil, og hvorledes en saadan Landlæge har det, kender ærede Medlemmer i denne Sal udmærket: ofte kaldt op om Natten, køre 2—2½ Mil paa Hedeveje ud til et Hus, hvor der bogstavelig mangler alt undtagen en syg Kone og en Flok Børn, og saa ingen Betaling faa, men i mange Tilfælde yde Hjælp til Medicin og Fødemidler af egen Lomme. Det var det, der var Rambusch's Gerning i en lille Menneskealder i Sjørup Lægedistrikt. Men foruden denne rent menneskelige humane Gerning, tog han paa sig i usædvanlig Grad at bistaa ved Hedens Opdyrkning. Han støttede med Raad